

ת"פ 31391/04/17 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 31391-04-17 מדינת ישראל נ' פלוני
לפני כבוד השופטת דנה אמיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד שיר בן דוד

ב"כ הנאשם - עו"ד שלומית רובין ישי

הנאשם

מתורגמנית בית המשפט לאנגלית, גברת ג'ודי וייל

הכרעת דין

לבקשת הצדדים ולאור העובדה שהמדובר בעניינו של קטין ובעבירה בתוך המשפחה, **אני מורה על איסור פרסום שמו של הנאשם.**

כתב האישום והמענה

1. כתב האישום מייחס לנאשם ביצוע עבירת תקיפה בנסיבות מחמירות - של קטין חסר ישע על ידי אחראי לפי סעיף 382(ב)(2) ביחד עם סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"). על פי עובדות כתב האישום, הנאשם הוא אביו של ד.ד. יליד 2007 (להלן: "**הקטין**"), וי.ד. יליד 2009 והם מתגוררים בתל אביב. הקטין לומד בכיתה ד' בבית הספר. ביום 9.6.2015 דיווחה מורתו של הקטין לנאשם שהקטין התנהג שלא כראוי במהלך השיעור. סמוך לאחר מכן, הגיע הנאשם לבית הספר, שוחח עם הקטין ושאל אותו לפרטי המקרה. במהלך השיחה כעס הנאשם וצעק על הקטין ובהמשך תקף אותו בכך שנתן לו מספר מכות אגרוף בראשו וכן מכות בגבו. לאחר מכן לקח הנאשם את הקטין והם יצאו מבית הספר. במעשיו אלה תקף הנאשם את בנו הקטין, שהוא אחראי עליו.

2. במענהו לכתב האישום אישר הנאשם את היותו אביו של הקטין הלומד בכיתה ד', וכי דווח לו ביום האירוע על ידי מורתו של הקטין כי התנהג שלא כראוי במהלך השיעור. הנאשם אישר כי הגיע לבית הספר בו לומד הקטין במועד האירוע וכי שוחח עם הקטין. הנאשם כפר בכך שתקף את הקטין והיכה אותו. במענה לכתב האישום ציינה הסנגורית כי הנאשם מודה שכעס על הקטין. במהלך הסיכומים ביקשה הסנגורית לחזור בה מפרט זה במענה, כשלטענתה, המדובר במסקנתה שלה, לאור כך שהנאשם אישר בפניה שצעק על הקטין (עמ' 34 ש' 2-1 לפרו').

עיקר הראיות - דין והכרעה

3. מטעם המאשימה העידה גב' ד"ש, אשר הייתה במועד האירוע מורתו של הקטין (להלן: **"המורה"**). על פי עדותה, עובדת מזה כ-20 שנה בבית הספר ובמועד האירוע חניכה את כיתה ב'. לדבריה, ביום האירוע, הגיע הנאשם לבית הספר **"הוא ראה את הבן שלו בחוץ, כעס מאוד, ואז הכה אותו במספר אגרופים בראש והילד התכופף, נפל, כנראה ניסה להתגונן מפני עוצמת המכות"** (עמ' 17 ש' 11 לפרו'). עוד הוסיפה כי הנאשם הכה את הקטין בראשו לפחות חמש שש פעמים והקטין ניסה להתגונן עם ידיים על הראש, התקפל והתכופף, והמכות היו עוצמתיות (עמ' 17 ש' 31-27 לפרו'). המורה מסרה כי האירוע התרחש במסדרון כיתות ו' והיא עמדה במרחק של כשני מטר והייתה **"ממש קרובה"**. כמו כן מסרה כי נכחה במקום גם מנהלת בית הספר, ג', אשר ראתה את האירוע, אך לא זכרה היכן בדיוק עמדה המנהלת. המורה לא ידעה למסור מדוע הגיע הנאשם לבית הספר ביום האירוע, לדבריה היה מגיע לפעמים מאחר וילדיו למדו בבית הספר. המורה לא זכרה האם גורם מטעם בית הספר התקשר לנאשם על מנת שיגיע (עמ' 17 ש' 15, 34 לפרו'). בעת חקירתה הנגדית הוסיפה כי לקטין היו בעיות התנהגות רבות, והמנהלת ויועצים היו מעורבים. לדבריה, יתכן והתקשרו אל הנאשם ביום האירוע וביקשו שיגיע, היא אינה זוכרת, ואינה יודעת מי התקשר ומה הייתה הסיבה (עמ' 18 ש' 10-7 לפרו'). המורה הוסיפה עוד שהייתה בהלם בעת האירוע ועמדה ליד הדלת כשהאירוע ארע במסדרון. לדבריה, יתכן והמנהלת נכנסה לכיתה בזמן האירוע, היא אינה זוכרת (עמ' 19 ש' 8 לפרו'). בעת החקירה הנגדית שבה המורה על גרסתה והבהירה כי ראתה את הנאשם מכה את הקטין על ראשו במכות נמרצות, ואף ציינה כי כעובדת משרד החינוך חלה עליה חובת דיווח (עמ' 20 ש' 26 לפרו').

4. לצד עדותה של המורה ד"ש גרסתה של גב' ג"י אשר שימשה כמנהלת בית הספר בו למד הקטין במועד האירוע (להלן: **"המנהלת"**). בעת עדותה לא זכרה המנהלת את פרטי האירוע, תוך שציינה את חלוף הזמן ואת האירועים הרבים שהתרחשו בבית הספר ואף את העובדה שפנייה למשטרה לא הייתה אירוע חריג מבחינתה בעת שניהלה את בית הספר (עמ' 21-22 ש' 2-29 לפרו'). הודעתה של המנהלת התקבלה מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות כמפורט בהחלטתי בעמ' 23 לפרוטוקול וסומנה **ת/2**. על פי המפורט **בת/2** מסרה המנהלת כי לאור אירוע התנהגות של הקטין, התקשרה מורתו של הקטין לנאשם על מנת לשתפו באשר אירע כפי שביקש להיות מיועד בכל אירוע בזמן אמת. בהמשך לכך הגיע הנאשם לבית הספר לאחר מספר דקות, מורתו של הקטין עמדה במסדרון והיא (המנהלת) הצטרפה לאחר 2 דקות. על פי דברי המנהלת, במשך 10 דקות ניסה הנאשם לשוחח ולהבין מה קרה ומה הביא לאירוע ושב ושאל את הקטין האם עשה משהו. הקטין הכחיש. לדבריה, הנאשם כעס שהקטין משקר, המשיך לנסות ולברר מה קרה **"ואחרי 10 דקות הוא קימט את האצבעות שלו בצורת אגרוף ונתן לילד איזה פעמיים שלוש בחוזקה, אני באותה שנייה הזאת הייתי בתוך הכיתה כדי לוודא שאף אחד מהילדים לא יצא החוצה והמחנכת המשיכה להיות ליד ד' וככל הנראה על פי דבריה הוא נתן לילד מכה נוספת. האב מאוד כעס ולא הסכים לחכות ושנשב לדבר והוא לקח את הילד והלכו"** (ת/2 ש' 14-18).

5. אל מול ראיות אלה ניצבת גרסת הנאשם, בה הכחיש באופן עקבי כי תקף את הקטין. בגרסתו בחקירה

במשטרה (ת/1) מסר הנאשם כי נקרא לבית הספר על ידי מורתו של הקטין, תוך שציון: "... וכל יום הם מתקשרים אלי ואומרים הבן שלי עושה בלגן בבית הספר" (ש' 6-7). לדבריו, הגיע לבית הספר, בנו הקטין היה מחוץ לכיתה "ואני צעקתי עליו למה אתה עושה בלגן, ואמרתי לבן שלי למה אתה נותן למורה כל פעם להתקשר אלי ולהגיע לבית הספר בגלל הבלגן שלך, ואז המנהלת לקחה את התיק של הבן שלי ורצתה להגיד לו שיקח את התיק וילך הביתה, והיא אמרה לי ואני בתורי לקחתי את הילד שלי והלכתי הביתה" (ש' 17-19). לטענת הנאשם לא הכה את הקטין: "זה לא נכון אם אני רוצה לתת מכה או להרביץ לבן שלי למה שאני ארביץ לו מול המנהלת או המורה ולמה בבית ספר אם אני יכול לעשות זאת בבית" (ש' 47-48), לטענתו המדובר בשקר "אני רק באתי לשם וצעקתי עליו מול המנהלת והמורה לא מעבר לזה" (ש' 85-86). עוד מסר הנאשם כי הוא מודע לחוק בישראל לפיו אסור לאדם להכות את ילדיו (ש' 63).

6. בעת עדותו במסגרת פרשת ההגנה שב הנאשם וטען כי לא תקף את בנו הקטין. הנאשם אישר כי הגיע לבית הספר, לטענתו לאחר שזמן על ידי המנהלת, ופירט כי נאלץ לעזוב את מקום עבודתו בראש העין לשם כך. לדבריו, פגש בקטין במורה ובמנהלת ליד הדלת של הכיתה, במסדרון, והן מסרו לו שהקטין סרב להיכנס לכיתה. המנהלת והמורה דיברו עם בנו הקטין שלא אמר דבר, ולאחר עשר דקות נכנסה המנהלת לכיתה, מסרה לו את התיק וביקשה שילך הביתה עם בנו הקטין (עמ' 26 ש' 18-26 לפרו'). לדבריו, לאורך האירוע דלת הכיתה הייתה פתוחה "כל הכיתה ראתה אותנו" (עמ' 26 ש' 31 לפרו'). בעת החקירה הנגדית הכחיש הנאשם כי כעס על בנו, לדבריו, זו לא הפעם הראשונה בה נקרא לבית הספר בעניין הקטין או ילדיו הנוספים, "זה דבר נורמלי שקראו לי" (עמ' 27 ש' 29 לפרו'), עוד לדבריו: "לא צעקתי יותר מידי, אני רק רציתי לדעת מה קרה. לא הייתי כועס מידי. צריך להבין שזה לא קל עבורי להגיע מראש העין" (עמ' 28 ש' 5-6 לפרו'). כשנשאל הנאשם האם גרסתו היא שהיה רגוע ולא צעק השיב: "רק שאלתי מה קרה" (עמ' 27 ש' 34 לפרו'). כשנשאל האם הוא נוהג להכות את הקטין כשאינו מתנהג כנדרש השיב: "לא! אני לא יכול להכות אותו, כי אני מכיר את החוק בישראל, שאסור להרביץ לילדים. אני מכיר את החוק" (עמ' 28 ש' 2-3 לפרו'). הנאשם חזר לאורך עדותו והדגיש כי בישראל חוק לפיו אסור הרביץ לילדים, לדבריו: "אני לא הרבצתי לאף אחד מהילדים שלי, כי יש חוק בישראל ואני יודע שאני אכנס לצרות אם אני ארביץ" (עמ' 29 ש' 6-7 לפרו'). בנוסף, טען כי לו היה מכה את בנו "המנהלת לא הייתה נותנת לי לזוז משם" (עמ' 28 ש' 24 לפרו').

7. עדותה של המורה ד"ש שהיא עדה אובייקטיבית הייתה קוהרנטית ומשכנעת ולא נטען, ובוודאי לא בוסס, כי המדובר במי שהיא בעלת אינטרס כלשהו או רצון להזיק לנאשם באמצעות התלונה, או שביקשה להעצים את האירוע. בעת עדותה הבהירה המורה כי חלה עליה חובת דיווח במקרים כגון זה, ולדבריה שלא נסתרו המדובר המקרה הראשון בו נכחה בסיטואציה מהסוג הנדון ומסרה עדות במשטרה (עמ' 18 ש' 33 לפרו'). לצד עדותה של המורה ד"ש, בה מצאתי ליתן אמון מלא לאור התרשמותי ממנה, נמצאת ת/2 עדותה של המנהלת ג"י במשטרה, אשר התקבלה כאמור מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות. תומכת ונתמכת בעדות המורה ד"ש, שעדותה אף מהווה חיזוק כנדרש לת/2. בעת הסיכומים הבהירה הסגורית כי בפן העובדתי מסכימים הצדדים שהמנהלת שהתה במסדרון ונכחה באירוע (עמ' 33 ש' 3 לפרו'). לטענת הסגורית יש לקבוע כי הגם שהמנהלת עמדה במסדרון בעת האירוע, לא ראתה את הנאשם תוקף את בנו הקטין אך בראי גרסתה המפורטת של המנהלת בת/2 - דינה של טענה זו להידחות. כפי שעולה מת/2 גרסת המנהלת היא שהנאשם תקף את בנו הקטין ותיאור התקיפה על ידי המנהלת הוא תיאור גרפי העולה בקנה אחד עם העובדה המוסכמת לפיה נכחה באירוע וקלטה את האירוע בחושיה. כדבריה: "האב קימט את האצבעות שלו בצורת אגרוף ונתן לילד איזה פעמיים - שלוש בחוזקה" (ש' 15). מגרסתה בת/2 עולה כי כאשר ראתה את הנאשם תוקף את בנו, במהלך התקיפה, הייתה בכיתה, כשניתן להבין שנכנסה לכיתה כדי שוודא שהילדים לא יצאו החוצה, ועל

פי דבריה, המורה ד"ש שנשארה ליד הקטין סיפרה לה כי הנאשם נתן לקטין מכה נוספת (ש' 17).

8. אל מול ראיות אלה ניצבת בסתירה מוחלטת וברורה גרסת הנאשם, שאיננה מעוררת אמון כלל, וניכר כי המדובר בגרסה מתחמקת ומצמצמת. בעת עדותו ניסה הנאשם לשכנע כי לא רק שלא תקף את בנו אלא אף לא כעס ולא צעק עליו, וזאת בניגוד לגרסתו בת/1 (אף אם נתעלם מהתשובה לאישום כעתירת הסנגורית). הנאשם כשל מלשכנע באמיתות גרסתו, תוך שחזר וטען במהלך עדותו אופן לא משכנע כי לא תקף את בנו מאחר שהמדובר במעשה שהוא בגדר עבירה בישראל. לא מצאתי כי היה בגרסת הנאשם, בראי יתר הראיות, התרשמותי מהן ועוצמתן, כדי להקים ספק סביר באשמתו. טרם סיום אציין כי נתתי דעתי לכך שמוסכם כי הקטין לא טען שהותקף על ידי אביו. לאור הראיות הברורות המפורטות לעיל, לצד היותו של הנאשם אביו של הקטין, גילו הצעיר של הקטין והמורכבות הטבעית בהיות הנאשם אביו, אין בכך, בנסיבות, כדי להקים ספק סביר באשמתו של הנאשם. למעלה מן הצורך יצוין כי לעמדת הסנגורית אין בהעדר האשמה מצד הקטין כדי לחזק או להחליש את גרסת הנאשם (עמ' 34 ש' 11-12 לפרו').

9. סוף דבר, משמצאתי כי הוכח מעל לכל ספק סביר שהנאשם תקף את הקטין במספר מכות אגרוף לראשו, אני מרשיעה אותו בתקיפה בנסיבות מחמירות - של קטין חסר ישע על ידי אחראי, לפי סעיף 382(ב)(2) ביחד עם סעיף 379 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ט' תמוז תש"פ, 01 יולי 2020, במעמד הצדדים